

Galántai Zoltán

FÉNY ÉS IDŐ

HEGYI TEMETŐ

Az idő korszakai mindig is kövekből voltak
(nehéz hegyoldalban lezúduló kő a fürgeteg)
kőszobor (= arkangyal) a fénnyé megdermedő holnap

és a fagyos hegyi patak: az annyira hideg
éjszakák és a zúgók meg a felzúgó fenyvesek
(így vagy úgy de mindegyik egyetlen akarat)

zúg és zúg az ezüst víz és elrohanna veled
de ha nem a víz: a hideg ég lesz az ami elsodor.
A páfrányok gyökere szétfeszíti a nehéz követ

és végül a lábad elé zuhan az angyalszobor
míg a víz zubog és az árnyék növeszt új lombokat
vagy az éj. Ám egy reggel most is végtelen lehet.
Ki rendelte így? Beteljesült szándék. És most fekszenek.

A MECSEKNÁDASDI TEMETŐDOMBON

A temetődomb a végtelen fű és kő a végtelen.
Nem a heideggeri jelenvaló vagy „itt-lét”.
Talán nem is volt soha név a sírköveken

és biztosan nem az a kérdés, hogy „mi van”
(az is mindegy már, hogy mi volt valaha)
mert eggyé váltak a saját lényegükkel a talajban

a testek. Alkonyatkor mégis végtelenül kék az ég
és áttűnik mögüle a kozmosz sötét anyaga:
lám súlyosak a szóvá lett (= kimondott) igék –

és a csönd. Mert ennyi csak a lét az idő meg a filozófia

EZEK AZ ISTENI SZAVAK

Ez a hit a megnyitott sírgödör fölött
az elmormolt sötét és isteni nevek:
teológia? Fekete szél suhog és zörög:
a nem múló idő sosem a kezdet:

aztán ennyi vagy még ennyi sem marad.
Mély? Feküdj hát te is mozdulatlanul.
A gödörben végső és súlyos az agyag
felette a magasság éppen eléri az eget

de talán lehajol majd tehozzád az Úr
és az agyagból megformált nehéz szavak:
egymás után mind a nyitott szemedbe hull.

Egy másik kék világ, 2022
(olaj, vászon, 80 x 150 cm)